

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 304/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milanom Knopom, advokátom, Krmanova 1, Košice, proti uzneseniam Mestského súdu Košice sp. zn. K2-2T/50/2022 zo 16. decembra 2024 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Tos/4/2025 z 11. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prístup k súdu a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, porušenia základného práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 2 dohovoru a čl. 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia a postupom, ktorý im predchádzal. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiada o priznanie finančného zadostučinenia a o náhradu trov konania o ústavnej sťažnosti.

2. Z mimoriadne rozsiahleho textu ústavnej sťažnosti, ktorý tvorí v prevažnej miere kompilácia textov podaní sťažovateľa a rozhodnutí všeobecných súdov, je možné v podstate vyvodiť, že vo svojej trestnej veci vedenej na mestskom súde pod sp. zn. K2-2T/50/2022 vzniesol sťažovateľ námietku zaujatosti proti konajúcemu sudcovi JUDr. Tomášovi Paraničovi. Mestský súd napadnutým uznesením zo 16. decembra 2024 rozhodol o nevyklúčení namietaného sudcu. Proti

uzneseníu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 11. februára 2025 tak, že sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ rozsiahlo polemizuje so závermi napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom svoju argumentáciu podrobne prepája s námietkami, ktoré sa týkajú rozhodovania mestského súdu o návrhu prokurátora a sťažovateľa na zmenu a zrušenie uložených povinností a obmedzení podľa § 82 ods. 2 a nasl. Trestného poriadku uznesením mestského súdu sp. zn. K2-2T/50/2022 zo 14. októbra 2024.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K porušeniu označených práv uznesením mestského súdu:

4. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní tejto ochrany vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy) tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019).

5. Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého uznesenia mestského súdu ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení mestského súdu prostredníctvom sťažnosti, ktorej podanie aj využil a o ktorej rozhodoval krajský súd. Jeho právomoc vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti postupu a napadnutému uzneseniu mestského súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv uznesením krajského súdu:

6. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde možno prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Ústavný súd sa môže vecne zaoberať ústavnou sťažnosťou, len ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

7. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Je vyjadrením nezávislého postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súde umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde nemusel dožiadanim dotknutého orgánu verejnej moci zabezpečovať sťažovateľom namietané rozhodnutie.

8. Vzhľadom na verejnoprávny charakter konania o ústavnej sťažnosti nie je vo veci advokátom zastúpeného sťažovateľa dôvod na jeho materiálne vedenie, ktorého prostriedkami by ústavný súd sťažovateľa vyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti alebo sám, hoci aj na návrh sťažovateľa, zabezpečoval kópiu namietaného právoplatného rozhodnutia. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti v rozpore s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde nepriložil kópiu rozhodnutia krajského súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho ústavných práv. Nie je dôvod takýto nedostatok zákonom predpísanej náležitosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto pre nesplnenie tejto zákonom ustanovenej náležitosti bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

9. Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd dodáva, že z materiálneho hľadiska rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti proti rozhodnutiu o nevyhlásení sudcu nevytvára konečnú bariéru pre uplatňovanie a ochranu práv sťažovateľa, keďže trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. V prebiehajúcom trestnom konaní možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým všeobecnými súdmi. Uplatnenie dostupných procesných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V kontexte posudzovanej veci ide v konečnom dôsledku o dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu